

FARNOSŤ AKO MIESTO RASTU UČENÍKOV

Rodinná katechéza 68-2019 (619)

www.inky.sk

týždeň po 6. 1. 2019

... alebo o tom, že Cirkev a teda aj farnosť je v prvom rade škola a my žiaci, učenici Krista.

BOŽIE SLOVO:

(Sk 18,9-11 SSV)

Čítanie zo Skutkov apoštolov: *Pán povedal v noci vo videní Pavlovi "Neboj sa, len hovor a nemlč, ¹⁰ veď som s tebou ja a nik nesiahne na teba, aby ti ublížil, lebo mám v tomto meste mnoho ľudu." ¹¹ Zostal tam teda rok a šesť mesiacov a učil u nich Božie slovo. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 344, 376, 433, 469)

Pokračujeme v našom oboznamovaní sa so základnými cvikmi kresťanského života. Po zoznámení sa s rozjímaním (tréning Božieho zmysľovania), vnútornou modlitbou (tréning vzťahu s Bohom) a čo-tým s askézy (tréning novej osobnosti) sa oboznamujeme so službou ako s tréningom Božieho konania. Našou „dielňou“ je v prvom rade farnosť a našim „pracovným kolektívom“ naše farské spoločenstvo a v ňom obzvlášť naša rodina a naše malé bunkové spoločenstvo, ktoré sme súčasťou. Akú teda ďalšiu službu a zodpovednosť ako farnosť a teda aj ako farníci máme?

„V rámci čiastkovej cirkvi - alebo diecézy - jestvuje a pôsobí farnosť, ktorá nesie zvláštnu zodpovednosť za bezprostrednú osobnú výchovu a vzdelávanie laikov. Pretože farnosť sa ľahšie dostáva do bezprostredného vzťahu k jednotlivcom a skupinám, je povolaná k tomu, aby viedla svojich členov k počúvaniu Slova, k dialógu s Bohom na liturgii a v osobnej modlitbe a tým má konkrétnym a bezprostredným spôsobom umožniť zážitok zmyslu spoločenstva Cirkvi a jej misionárskej zodpovednosti. V rámci farnosti, zvlášť keď tvorí veľkú a rozľahlú oblasť, môžu poskytovať významnú pomoc pri výchove a vzdelávaní kresťanov malé cirkevné spoločenstvá. Sú schopné rukolapným a kapilárnym spôsobom sprostredkovať vedomie a skúsenosť communia a poslania Cirkvi. Ako to povedali synodálni Otcovia, môže byť pomocou aj katechéza po krste, na spôsob katechumenátu“ (pápež Ján Pavol II., *Christifideles laici* 61); „Evanjelizácia si vyžaduje dobrú znalosť Božieho slova, a preto je potrebné, aby diecézy, farnosti a katolícke združenia neprestajne ponúkali solídne možnosti štúdia Biblie a tiež podporovali jej osobné i spoločné čítanie spojené s modlitbou“ (pápež František, *Evangelii gaudium* 175).

Ježiš je Učiteľ, to je Jeho hlavný a zásadný titul v Písmach. Cirkev je škola a my sme v nej spoločenstvom učeníkov, čiže žiakov. Vyučovanie a učenie sa je teda zásadnou zložkou života Cirkvi. Za seba máme zodpovednosť učiť sa, ako farnosť zase máme zodpovednosť byť školou, miestom, kde sa toto vyučovanie kvalitne poskytuje. Za toto je z veľkej časti zodpovedný práve farár, ktorého jedna z troch hlavných úloh vo farnosti je vyučovať. Ale nie je na to sám, pretože aj farské spoločenstvo je zodpovedné za to, aby tvorilo opravdivú študijnú atmosféru a opravdivé študijné skupiny (čiže oné malé spoločenstvá) a to tak, aby v nich toto učenie sa reálne prebiehalo. Vzájomne si potom, podobne ako je to na svetských školách, ako študenti v rámci študijnej skupiny a školy-farnosti slúžime tým, že si pomáhame v tomto študijnom úsilí.

Prečo je vyučovanie tak dôležité? Byť spasený znamená byť úplne zjednotený s Bohom v Kristovi, ako vysvetľuje sám Ježiš: „Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ak niekto neostane vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria“ (Jn 15,4.6). Z Božej strany sa toto zjednocovanie deje cez sviatosti, z naše strany sa deje pripodobňovaním sa Bohu v Ježišovi Kristovi, znova podľa slov Písma: „Napodobňujte Boha ako milované deti, zmysľajte tak ako Kristus Ježiš“ (Ef 5,1; Flp 2,5). Ako by sme ale mohli zmysľať ako Ježiš a napodobňovať Boha bez toho, aby sme Boha v Kristovi stále hlbšie a dôvernejšie nepoznali a nerozumeli Mu? Tak hovorí o viere teológ a filozof Claude Tresmontant [Klód Tremontán], že je porozumením, pochopením Boha (nakoľko sa to dá) a Jeho myslenia, zámerov, konania – aby sme sa aj my sami mohli s Ním v tomto všetkom úplne stotožniť.

Ako vraví Písmo: „Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom skrze prorokov. ² V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi“ (Hebr 1,1-2), ktorý sám je to Božie „Slovo [, ktoré] bolo u Boha a to Slovo bolo Boh“ (Jn 1,1). Sám Kristus osobne a ako živá osoba je týmto Božím sebaodhalením sa. Tento Kristus je stále živý a prítomný v Tele svojej Cirkvi. Cirkev sama je tak Božím zjavením, Živým a vteleným Kristom uprostred nás, ako vysvetľuje Katechizmus, že „Cirkev vo svojom učení, živote a kulte zachováva a všetkým pokoleniam odovzdáva všetko, čím sama je, a všetko, čo verí ... Takto Otcovo zjavenie seba samého, ktoré uskutočnil skrze svoje Slovo v Duchu Svätom, ostáva prítomné a pôsobí v Cirkvi“ (KKC 78 a 79). Ona sama je tou tradíciou, neustále trvajúcim „podaním“ čiže zjavením Boha ľudstvu. Jej dejiny sú dejinami Krista, ktorý sa vtelil do Tela tvoreného hriešnymi ľuďmi, aby ich posvätil a v sebe spasil, ako učí sv. Gregor Naziánsky, že „ten, čo pozerá na Cirkev, pozerá priamo na Krista, ktorý stváraňuje sám seba a očakáva svoj vzrast ustavičným pridávaním spasených ľudí.“ Skúsenosti, životy, osudy a príbehy svätých sú dejinami Kristovej milosti, Jeho konania a výchovy. Kristove sviatosti sú dejinami a súčasne prítomnými prejavmi a skúsenosťou Božej Moci, ktorou Kristus v Cirkvi koná. Dokumenty pápežov, koncilov, synod a biskupov a samozrejme na samom prvom mieste samé knihy Písma Svätého sú súčasťou onoho know-how kresťanstva, tej istej tradície, ako o nej učí Holandský katechizmus: „Čo je prameňom kresťanského zjavenia? - Tradícia Cirkvi. Aké sú hlavné dokumenty tejto tradície? - Knihy Písma svätého.“ Liturgia a jej slávenie sú dejinami Kristovej oslavy Otca ako

večného Veľkňaza podľa radu Melchizedechovho. A nakoniec teológia je nesmierne užitočným systematickým spracovaním a vysvetlením tohto všetkého ohromného bohatstva a vzácnu pomocou jeho pochopenia. V Cirkvi je tak veľa toho, čomu sa učíme, ohromné bohatstvo, ktoré za celý život nijako a nikdy nevyčerpáme! Čerpáme ho však, ako len vieme a dokážeme. Z lásky ku Kristovi, Ženichovi, lebo aj kvôli Nemu samému túžime Ho čo najviac a najlepšie v tomto všetkom poznať, svojho Milovaného, aby sme Ho stále viac milovali a stále viac za všetko oslavovali. Ale aj z lásky k sebe, aby sme sa cez toto všetko stále viac Kristovi pripodobňovali, zjednocovali sa s Ním a tak si stále viac osvojovali a zmocňovali sa večného života (1 Tim 6,12).

UVAŽOVANIE:

Ako na to sme s takpovediac „akademickou atmosférou“ v rámci farnosti? Naozaj sa tu cítíme ako v skupinke ľudí, ktorí zanietene niečo študujú? Pripomína nám farnosť školu a farníci učeníkov? My sami – ako na tom sme? Je učenie sa, skutočné systematické učenie sa súčasťou, podstatnou súčasťou nášho kresťanského života? Napríklad tak, ako ho robia ľudia, ktorí popri zamestnaní študujú právo, či nejakú inú školu, alebo si robia doktoráty? Sme naozaj učenici? Učíme sa?

Aké sú naše vedomosti ohľadom Písma Svätého? História a dejín Krista v Cirkvi? Nakoľko poznáme dejiny a históriu Krista v miestnych dejinách a tradícii našej vlastnej farnosti? Biskupstva? Nakoľko poznáme spirituálnu teológiu, založenú na skúsenostiach svätých a mystikov? Nakoľko je nám známe učenie Cirkvi, nielen v Katechizme, ale aj v dokumentoch koncilu, pápežov? Nakoľko naozaj poznáme Božie Dielo a Božie konanie v tomto všetkom? Aby sme mohli Krista stále lepšie poznať, milovať, nasledovať?

ÚLOHA:

Porozprávajte sa o tom – v rodine, v spoločenstve. Ako si môžeme v tomto navzájom slúžiť a pomáhať – a aj farnosti ako takej?